

# Op zoek naar Gabriël

Dita Petterson





## Proloog

Pien keek vanuit het raam toe hoe Sophie de auto keerde en de smalle toegangsweg naar de boerderij afreed. Ze bleef haar nakijken tot ze de weg opdraaide en liet zich toen bevend op het bed zakken. De verwarring waarin ze sinds de vorige avond verkeerde was nog versterkt door de onverwachte verschijning van haar vriendin in de deuropening van haar kamer en de uitdrukking op Sophies gezicht toen ze Mischa daar had aantreffen. Sophie had niet verbaasd gekeken, eerder berustend, alsof wat ze zag een bevestiging was van wat ze al had vermoed. Pien dacht zich naderhand zelfs te herinneren dat ze licht geknikt had.

Ze hadden niet met de gebruikelijke warmte afscheid van elkaar genomen. Sophie had haar een goede reis gewenst en na enig aarzelen haar wang toch nog even kort en koel tegen de hare gedrukt, alsof de goede zeden dat van haar verlangden.

Ze hoorde Mischa de trap op komen en toen hij de kamer binnenkwam, had ze aan een korte blik op hem genoeg om te weten dat ze hem beter even alleen kon laten. Ze pakte haar tas op en ging naar beneden. Toen ze het erf op liep zag ze Annemarie met een mand met groenten uit de moestuin komen. Uit de gretige blik die Annemarie haar toewierp viel op te maken dat ze iets gezien had wat haar nieuwsgierigheid tot het uiterste had geprikkeld. Ze had zonder twijfel Mischa samen met Sophie de boerderij zien verlaten en was hen vrijwel zeker met de ogen blijven volgen. Wie weet wat ze allemaal had gezien. Pien had hen niet nagekeken. Ze had zich naast haar koffer op het bed laten vallen, al moe voordat de dag goed en wel begonnen was. Ze had geprobeerd haar gedachten op orde te krijgen en was pas uit haar gepeins opgeschrikt toen ze

Sophie de auto hoorde starten.

Annemarie kwam gehaast naderbij. Pien dwong haar mond tot een vaag glimlachje en sneed haar de pas af door rechtstreeks naar haar auto te lopen, waar ze de tas bij het kofferdeksel neerzette. Toen ze omkeek zag ze dat Annemarie de mand met groenten bij de keukendeur had neergezet en met snelle passen op haar af kwam. Het was duidelijk dat ze hoopte dat ze iets belangwekkends te horen zou krijgen. Pien keek naar het huis. Ze vroeg zich af waar Mischa bleef.

‘Kwam uw vriendin nog even afscheid nemen?’ vroeg Annemarie toen ze nog een paar passen van Pien verwijderd was.

‘Ja,’ antwoordde Pien kort. Ze opende de kofferruimte en gooide haar tas erin. ‘Want we zien elkaar een tijdje niet,’ voegde ze eraan toe.

Over de schouder van de jonge vrouw zag ze Mischa met hun koffers naar buiten komen. Bij de auto aangekomen begon hij, zonder aandacht aan hen te schenken, de bagage in te laden. Hij leek moeite te hebben alles in de beperkte ruimte te stouwen, want na wat onverstaanbaar gemopper, wat ook heel goed gevloek kon zijn, haalde hij Piens tas eruit en zette hem op de achterbank. Toen hij het kofferdeksel had dichtgedaan draaide hij zich om en keek in zuidelijke richting, waar in de verte tussen bomen een deel van een geel getint huis te zien was. Annemarie had hem even gadegeslagen, maar wendde zich weer tot Pien. Haar ogen waren licht opengesperd en zonden een dwingende boodschap uit: zég het nou, hoe zit het nou!

Pien produceerde weer een glimlachje en stak toen resoluut haar hand uit.

‘Bedankt voor alles.’

Annemarie leek even van haar stuk en beantwoordde slapjes haar handdruk. ‘Ja, eh, natuurlijk. Jullie ook bedankt. Ik, eh...’

‘Tot ziens!’ zei Pien terwijl ze instapte. Nadat ze haar gordel had vastgegespt keek ze fronsend in de achteruitkijkspiegel naar Mischa. Genoeg getreuzeld jongen! Laten we gaan! Alsof hij haar gehoord had, verdween hij uit het beeld en verscheen even daarna naast haar auto.

‘Gaan we?’ vroeg hij, zich bukkend naar het open portierraam.

‘Ja, ik ben klaar zoals je ziet.’ Pien verschoof met haar duim de veiligheidsgordel en startte vol ongeduld de auto. Mischa knikte en liep naar zijn huurauto. Pien keek achterom en zag hoe Annemarie hem op de hielen volgde en bijna tegen hem op botste toen hij zijn portier opende.

‘Goede reis en tot ziens!’ hoorde Pien haar zeggen. Mischa stak zijn hand uit en zei: ‘Bedankt en tot ziens.’ Hij stapte in. Pien keek vermaakt toe hoe Annemarie zich nog even naar het open raampje boog en Mischa iets toevoegde, maar ze kon het niet horen omdat Mischa de motor startte. Na nog een blik in haar achteruitkijkspiegel reed ze zonder verder uitstel weg. Mischa volgde.

Op weg naar Avignon, waar Mischa zijn auto zou inleveren, probeerde Pien zich voor te stellen hoe Sophie zich moest voelen en hoe haar terugkeer op Les Rosiers zou zijn verlopen. Sophie had in elk geval Simon, die haar zou troosten. Mischa had natuurlijk Meta, maar troost zou hij bij haar niet vinden. Hoe kon zijn vrouw weten dat hij troost nodig had? En zichzelf? Zij zou zich wel redden, hoopte ze.

Sophie zette toen ze de weg opdraaide de radio aan en liet het nieuws van BBC World over zich heen komen, in een poging niet tot zich te laten doordringen wat er gebeurd was. Ze probeerde op te nemen wat de beschaafde stem meedeelde, maar het nieuws ging bijna onmiddellijk ten onder in de maalstroom van gedachten en gevoelens die haar overspoelde.

Ze betrapte zich erop dat haar ogen niet waren ingesteld op de weg, maar gericht waren op een punt iets voorbij de voorruit, alsof zich op die plek iets samenbalde wat nadrukkelijk om aandacht vroeg.

Op de automatische piloot sloeg ze vijf minuten later de weg naar Les Rosiers in en na nog eens vijf minuten zag ze het huis door de bomen schemeren, min of meer hetzelfde stuk muur als waarop Mischa op datzelfde moment zijn blik liet rusten. Het drong tot haar door dat ze binnen enkele minuten Simon in de ogen zou moeten kijken en ze ging als vanzelf langzamer rijden. Toen ze een kleine inham zag remde ze en bracht de auto tot stilstand. Ze moest zich even de tijd gunnen om tot zichzelf te komen. Ze zette de radio uit en probeerde zich te ontspannen.

Ze wist dat haar geheugen in de loop van de tijd de gebeurtenissen zou vervormen, hervormen, misschien zodanig dat ze er ooit met een glimlach aan terug zou denken; er hartelijk om zou kunnen lachen in het bejaardenhuis, zoals zij en Pien plachten te zeggen in moeilijke situaties. Maar voorlopig stond alles haar nog haarscherp voor ogen.